

Nikita Olierook: 'In de kop van een soepje' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2010. ISBN 9789048400000(Borderline/Depressie/1) Zie ook www.freemusketeers.nl

Soort boek/stijl/aandoening: Een autobiografie van een jonge vrouw met een borderline stoornis. Nikita Olierook krijgt op haar achttiende in toenemende mate last van huilbuien, depressies, agressief gedrag en hevige stemmingswisselingen. Ze beschrijft haar worsteling: perioden van tomeloze energie, afgewisseld door diepe depressies. Het boek bestaat uit twee delen. Het eerste is haar levensverhaal, elk hoofdstuk wordt afgesloten met songteksten. Het tweede deel bestaat uit gedichten, deels in het Engels. Haar stijl is eenvoudig en toegankelijk.

Over de schrijfster: Nikita Olierook (1986) is geboren in een dorpje in het Westland. Ze groeide op in een liefderijk gezin, dat ondanks de scheiding van haar ouders altijd erg hecht is gebleven. Ze beschrijft haar ziekteproces om een en ander voor zichzelf op een rijtje te krijgen. Daarbij spreekt ze de hoop uit anderen met soortgelijke klachten iets duidelijk te maken.

Korte beschrijving: De schrijfster blikt terug op de afgelopen vijf jaar van haar leven. Ze krijgt een baan in de horeca. Nikita beschrijft zichzelf als een perfectionist; iemand die als eerste komt en als laatste vertrekt. Ze maakt promotie, maar het loopt fout als ze een affaire begint met haar baas. Noodgedwongen neemt ze ontslag en raakt in een diepe depressie. Ze krabbelt op, krijgt een nieuw baantje en een nieuw vriendje. Een herhaling van zetten volgt. Dan vertrekt ze naar Kreta om afstand te nemen. Ze krijgt snel last heimwee en ontwikkelt fobieën, waaronder een stik- en slikangst.

Ze komt terug naar Holland, totaal over haar toeren. Haar broer bezorgt Nikita een baantje in zijn tuin om haar tot rust te laten komen. Deze stressarme omgeving brengt evenmin verlossing. Haar slik- en stikangst neemt groteske proporties aan. Ze durft zelfs haar poes geen eten te geven uit angst dat die zich verslikt. Dan raakt Nikita in de ban van een drugsdealer. Leugens, bedrog en mishandeling troef, maar ze is niet in staat de realiteit onder ogen te zien. Ze speelt met de gedachte zelfmoord te plegen. Haar familie bekommert zich om haar, maar staat machteloos. Na een helletocht van vijf jaar ziet Nikita in dat de schuld niet ligt bij baantjes en foute mannen, maar dat ze aan zichzelf moet werken. In een behandelcentrum constateert een psycholoog dat ze lijdt aan een borderline stoornis. Pas dan kan de behandeling beginnen.

Wat viel op: Ondanks alle ellende had Nikita twee engeltjes op haar schouder: het schrijven en de muziek. Hiermee heeft ze deze moeilijke periode overleefd, is haar stellige mening. Zonder muziek en gedichten had ze het niet gered. De warmte en betrokkenheid van haar familie staat in schril contrast met het onvermogen en de angst om hechte vriendschappen aan te gaan. Opvallend is dat niemand van de familie blijkbaar in staat is geweest eerder aan de bel te trekken. Was Nikita zo onbenaderbaar dat niemand vat op haar kreeg? Had ik maar eerder hulp gevraagd, verzucht Nikita aan het einde. Dan was me een hoop ellende bespaard gebleven.

Citaten: Pag. 97: ‘Het voelt net of ik met zijn drietjes ben... Op gegeven moment is er een vreemdeling binnengedrongen en heeft het lieve meisje verjaagd en is achter het stuur gaan zitten. Haar noem ik de ander, het lieve meisje is mijn oude ik en de rare ik ben ik zelf en sta tussen hen in. Het lieve meisje is bang voor die vrouw die is binnengedrongen.’

Pag. 103: ‘Toch zitten er voordelen aan borderline...Ik kan zo intens genieten van iets...Het lijkt alsof al mijn goede gevoelens in een bom zitten die ineens ontploft. Ik word druk, gek, luid, heel erg overdreven en ongelooflijk gelukkig.’

Pag. 107: ‘Al zou ik maar één persoon helpen door mijn verhaal te vertellen, ben ik tevreden...Zie het niet als een zwakte om hulp te zoeken, maar juist als een bewijs van moed....Als ik niet elke keer een andere oorzaak zou hebben gezocht en hulp had gevraagd, was me denk ik een hoop ellende gespaard gebleven.’

‘Verdwaald in mijn eigen lichaam

Wanneer is het toch misgegaan

Verloren en bang

In mijn buik jouw boze drang

Jouw schreeuw in mijn borst

Heeft altijd dorst.’

(Pagina 154)